ਗੋਵਿੰਦਭਾਈ ਛੋਟੇਭਾਈ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਹੋਰ।

ਬਨਾਮ.

ਪਟੇਲ ਰਮਨਭਾਈ ਮਥੁਰਭਾਈ

(2019 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 7528)

23 ਸਤੰਬਰ, 2019

[ਐੱਲ. ਨਾਗੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੇਮੰਤ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ - ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ - ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮੁਦਈ ਦਾਨੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ (ਮ੍ਰਿਤਕ) - ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਦਾਨੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ - ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸੀ - ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ - ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਰੱਖੀ ਗਈ: ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਦਾ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਰਾਹੀਂ ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਵਸੀਅਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ (ਦਾਨੀ) ਸੀ ਇਸ ਲਈ, ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ - ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ - ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਕਿ ਡੋਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ, ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ - ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਝ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈਆਂ (ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ) 'ਤੇ ਸੀ - ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ - ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਸਬੂਤ, ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦਾਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਜਾਇਦਾਦ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਅਲੀ/ਮਨਘੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ - ਜਾਅਲੀ/ਮਨਘੜਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ, ਦਾਨੀ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਦੇ

ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾਨੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦਾਨੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ - ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ - ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ, 1882- s.123 - ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ , 1925 – s.63 –

ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, 1872 – s.68 – ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1908 – s.100 ਅਤੇ ਜਾਂ। VI, r.4. ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, 1872 – s.68 – ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮੁਦਈ ਦਾਨੀ (ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ) ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ – ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਦਾਨੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ – ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸੀ। - ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਉਹ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ - ਹੋਲਡ: s.68 ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ 1908 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਮਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ - ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰੀਡਿੰਗ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹ- ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਰਟ

ਹੈਲਡ: 1.1 ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੰਪਤੀ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਪਤੀ 1952-1953 ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਡ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸਲਈ, ਦਾਨੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਕਿ ਡੋਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ,

ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਡੋਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਕੇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਝ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈਆਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਸਮੇਤ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ, 1882 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 123 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 63 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। , 1925. ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। [ਪਾਰਾ 10, 11, 21 ਅਤੇ 24] [160-ਈ-ਜੀ; 166-F-H; 167-ਏ, ਈ-ਐੱਫ]

1.2 ਅਪੀਲਕਰਤਾ 3 ਦਸੰਬਰ, 2001 ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੋਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਸਦੀਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। [ਪੈਰਾ 28][170-C]

1.3 ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਜਾਅਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ. ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਜਾਅਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰੀਡਿੰਗ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪਾਰਾ 30, 31] [171-ਈ-ਜੀ]

1.4 ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908 ਦਾ ਆਰਡਰ VI ਨਿਯਮ 4 ਵਾਰੰਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ, ਧੋਖਾਧੜੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਡਿਫਾਲਟ, ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਜਾਅਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਜਾਅਲੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਹਨ। [ਪਾਰਾ 36, 38][173-D-G]

1.5 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਜੋ ਕੇਰਲਾ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੰਨਨ ਨੰਬਿਆਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੰਨਨ ਨੰਬਰੀਆਰ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੋਨੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡੋਨਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਗਈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 41, 42][176-ਬੀ-ਈ]

ਸ਼ਿਆਮ ਨਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ। (2018) 7 SCC 646 : [2018] 5 SCR 36 - ਵੱਖਰਾ।

LRs ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਸਾਮਲ ਈਸੇਥੀਨਮਲ ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼ (ਮ੍ਰਿਤਕ)। ਬਨਾਮ ਜ਼ੂਸਾ ਮਾਰੀਅਨ ਫਰਨਾਂਡੀਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ। (2000) 7 SCC 189 : [2000] 2 Suppl. SCR 336; ਕੇ. ਲਕਸ਼ਮਣਨ ਬਨਾਮ ਠੇਕੇਲ ਪਦਮਿਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ। (2009) 1 SCC 354 : [2008] 16 SCR 1117 - ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਸੀ.ਏ. ਮੁਰੁਗਨਾਥ ਮੁਦਲੀਆਰ ਅਤੇ ਐਨ.ਆਰ. ਏਆਈਆਰ 1953 ਐਸਸੀ 495 : [1954] ਐਸਸੀਆਰ 243 - ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ।

ਦਸ਼ਰਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਜੂਰਾਮ ਬਨਾਮ ਲਾਲੋਸਿੰਘ ਸਨਮਾਨਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਏਆਈਆਰ 1951 ਨਾਗ 343; ਕੰਨਨ ਨੰਬਿਆਰ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣੀ ਅੰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ। 1984 KLT 855 - ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਥੁਲਸੀਧਾਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣੱਪਾ ਅਤੇ ਹੋਰ। (2019) 6 SCC 409; ਜੁਗਮੋਹਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ (1886) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 10 ਬੋਮ 528; ਪਰਸੋਤਮ ਬਨਾਮ ਜਾਨਕੀ ਬਾਈ, ILR 29 ਸਾਰੇ 354; ਅਮਰਨਾਥ ਬਨਾਮ ਗੁਰਾਨ, ਏਆਈਆਰ 1918 ਲਹ 394; ਪੁਲਾਵਰਤੀ ਵੈਂਕਟ ਸੁੱਬਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਵਾਲੂਰੀ ਜਗਨਧਾ ਰਾਓ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਐਲਆਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ। ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 591 : [1964] ਐਸਸੀਆਰ 310; ਬਦਤ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਟਰੇਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 SC 538 : [1964] SCR 19 - ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

. ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ
(2019) 6 SCC 409 ਪੈਰਾ 7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[1954] SCR 243 ਪੈਰਾ 7 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ
[2018] 5 SCR 36 ਵੱਖਰਾ ਪੈਰਾ 7
(1886) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 10 ਬੋਮ 528 ਨੇ ਪੈਰਾ 14 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ
ILR 29 ਸਾਰੇ 354 ਪੈਰਾ 15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ
ਏਆਈਆਰ 1918 ਲਹ 394 ਨੇ ਪੈਰਾ 15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ
[1964] ਐਸਸੀਆਰ 310 ਪੈਰਾ 18 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2000] 2 ਸਪਲ. SCR 336 ਪੈਰਾ 32 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ
[2008] 16 SCR 1117 ਪੈਰਾ 32 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ
[1964] ਐਸਸੀਆਰ 19 ਪੈਰਾ 37 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
ਏਆਈਆਰ 1951 ਨਾਗ 343 ਨੇ ਪੈਰਾ 39 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ
1984 KLT 855 ਨੇ ਪੈਰਾ 40 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ
ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2019 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 7528।

2018 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 211 ਵਿੱਚ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 05.09.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ

ਮੁਕੁਲ ਰੋਹਤਗੀ, ਸ੍ਰ. ਐਡਵੋਕੇਟ, ਏ.ਆਰ. ਗੁਪਤਾ, ਆਦਿਤਿਆ ਗੁਪਤਾ, ਮਿਸ. ਦੇਵਾਂਸ਼ੀ ਪੋਪਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕੇ ਚੱਢਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਕੁਲ ਦੀਵਾਨ, ਸ੍ਰ. ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪ੍ਰਦੁਮਣ ਗੋਹਿਲ, ਸ੍ਰੀਮਤੀ. ਤਰੁਣਾ ਸਿੰਘ ਗੋਹਿਲ, ਸ. ਰਾਨੂ ਪੁਰੋਹਿਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਾ ਪੀ., ਐਡਵੋਕੇਟ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਹੇਮੰਤ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

1. ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

2. 5 ਸਤੰਬਰ, 2018 ਨੂੰ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।

3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 6 ਦਸੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਰਮਨਭਾਈ ਮਾਥੁਰਭਾਈ ਪਟੇਲ2 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 15 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

4. ਪਾਰਟੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਗਈਆਂ: (i) ਕੀ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਮਨਘੜਤ ਹੈ? (ii) ਕੀ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਹੂਮ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ? (iii) ਕੀ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਉਕਤ ਸੰਪਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹੱਕ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਹੈ? (iv) ਕੀ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? (v) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? (vi) ਕਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ?

5. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੰਜ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 10 ਫਰਵਰੀ 2014 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ। 9, 2017 ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

6. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 18723 ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾਨ

ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਪਤੀ ਦਾਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਸੰਪਤੀ ਸਾਲ 1952-1953 ਵਿੱਚ ਡੋਨਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਾਨੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਦੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਨਤੀਜੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹੋ:

"92. ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 68 ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਾਰਟੀ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਸਮਰਥਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਧਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਖੋਜ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਰਾਹਤ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡੀਡ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਹਮਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਮੁਦਈ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਨੂੰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ ਹੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

Xx xx xx

105. ਮੁਦਈਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੂਟ ਜਾਇਦਾਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟਰੀ ਸੁਭਾਅ ਭਾਵ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਲ 'ਤੇ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਸੰਪੱਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਹਿ-ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹੱਕ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

Xx xx xx

108. ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ ਦਰਜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਸੰਪੱਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਾਦੇ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ 'ਤੇ 'ਇੱਛਾ' ਅਰਥਾਤ ਵਸੀਅਤੀ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

Xx xx xx

114. ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।"

7. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਥੁਲਸੀਧਾਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣੱਪਾ ਅਤੇ ਹੋਰ।

4 . ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣਾ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ 107 ਤੋਂ 126) ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਡੋਨੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੀ.ਐਨ. ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਸੀ.ਏ. ਮੁਰੁਗਨਾਥ ਮੁਦਲੀਆਰ ਅਤੇ ਹੋਰ।5। ਸ਼ਿਆਮ ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

6 ਕਿ ਇੱਕ ਦਾਦੇ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

8. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਦਾਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। . ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਰਕ ਗ਼ੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਡੋਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

9. ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ।

10. ਗੋਵਿੰਦਭਾਈ ਛੋਟੇਭਾਈ ਪਟੇਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੰਪਤੀ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਪਤੀ 1952-1953 ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। . ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਚਿਮਨਭਾਈ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਮੋਤੀਭਾਈ ਪਟੇਲ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਲ 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪਤੀ 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸਲਈ, ਦਾਨੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

11. ਸਾਨੂੰ ਜਿਰਾਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਡੋਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਸੀ, ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਡੋਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

12. ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ

ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਲ 1912 ਵਿਚ ਇਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇਕ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਰਦ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿੱਤ ਲਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। -ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਰਦ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਦਾਤੇ ਨੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

13. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਵਿਚ, ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹਰ ਕੇਸ ਵਿਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਨਿਰਮਾਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਕੀ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਪੁਸ਼ਤੈਨੀ ਜਾਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ।

14. ਜੁਗਮੋਹਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ 7 ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪੁੱਤਰ ਵਿਉਂਤ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹੇ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹੇ, ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਾਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:

“ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਿਉਂਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵੰਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਬੇਟਾ ਵਿਉਂਤਬੰਦੀ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ,

ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਸਾਧਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ...

XX XX XX

ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਹੁਣ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਵਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟੈਗੋਰ ਕੇਸ (ਇੰਡ. ਏ.ਪੀ. ਸੁਪ. ਵੋਲ. ਪੰਨਾ 68 'ਤੇ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: “ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ, ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਤੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਕਾਰਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਮਨੋਨੀਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਉਹ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ, ਮੌਤ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਸੰਬੰਧੀ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ, ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦਾਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਵੀਸੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

15. ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 8 ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 9 ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਨੇ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: “

9. ... ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਰਦ ਮੁੱਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਦੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ [ਵੀਡੀ ਮੁਡੂਨ ਬਨਾਮ ਰਾਮ, 6 ਡਬਲਯੂਆਰ 71] ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ [ਵੀਡੀ ਸੀਤਲ ਬਨਾਮ ਮਾਧੋ,

ਆਈਐਲਆਰ 1 ਸਾਰਾ 394]; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਮਾਨ ਵੰਡ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ [ਵੀਡ ਬਾਵਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ, 10 ਡਬਲਯੂਆਰ 287]।

10. ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਪੱਖ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿੱਤ ਲਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਰਦ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ। . ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵੰਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਰਦ ਮੁੱਦਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? .....

11. ਸੈਟਲ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਤਾਕਸ਼ਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁਰਸ਼ ਵੰਸ਼ਜ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਦਾਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤਾਲਮੇਲ ਹਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ..."

16. ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੰਡ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ. ਇਸ ਵਖਰੇਵੇਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ: "

12. …ਪਰ ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਦਾਦਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋ ਵਿਆਜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗ੍ਰਾਂਟਰ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਾ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਅਸਲ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਧਾਰਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸੰਚਾਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਦੀ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਧਾਰਕ ਨੇ ਇਹ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਵੰਸ਼ਜ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇ I, ਸੈਕਸ਼ਨ 1, ਪਲੇਸੀਟਮ 19 ਮਿਤਾਕਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਨਾਰਦ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਠ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: " ਬਹਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਤਨੀ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵੰਡ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਖ।"

Xx xx xx

15. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ [ਵੀਡੀਓ ਭਾਗਵਤ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਐਸ.ਟੀ. ਕਪੂਰਨੀ, ILR 23 ਪੈਟ 599] ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪਵਾਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਲੇਸੀਟਮ 28 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਰਦ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਗਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਜੇਕਰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸਾਰੇ ਭਾਗਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਲੇਸੀਟਮ 28, ਜੋ ਇੱਕੋ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫਰਕ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਦਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।"

17. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੋਤਰੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੰਡ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

18. ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੁਲਾਵਰਤੀ ਵੈਂਕਟ ਸੁੱਬਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਓ.ਆਰ.ਐੱਸ.ਵੀ. ਵਲਲੂਰੀ ਜਗਨਧਾ ਰਾਓ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਅਤੇ ਐਲਆਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ। 10, ਵਲਲੂਰੀ ਜਗਨਧਾ ਰਾਓ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਵਤਸ਼ੰਕਰ ਰਾਓ ਅਤੇ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਸੰਪਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜੀਵਨ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਸੀਅਤ ਤਹਿਤ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"8. ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(ii), ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਡੀ) ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਿੰਡਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਇਗੀਯੋਗ ਪਸ਼ਕਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸਨ ਅਤੇ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਵਸੀਅਤ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ਕਦਮੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਲਗਾਮਪੁੜੀ ਅਤੇ ਪੇਦਾਮਾਮੀਡੀਪੱਲੀ ਦੇ ਤਿੰਨ-ਪੰਜਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 500 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸਾਨ ਸਨ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਸੀ.ਏ. ਮੁਰੁਗਨਾਥ ਮੁਦਲੀਆਰ [(1954) ਐਸਸੀਆਰ 243], ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਓ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ...."

19. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ਿਆਮ ਨਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪੋਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪੱਤੀ ਸਹਿ-ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: "

12. ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਰਦ ਹਿੰਦੂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਮਿਤਕਸ਼ਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਰਾਸਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਪੋਤਰੇ ਅਤੇ ਪੜਪੋਤੇ, ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਬਟਵਾਰੇ 'ਤੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਰਦ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।"

20. ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੰਡ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

21. ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਿ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਇਸ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸੀ.ਐਨ. ਅਰੁਣਾਚਲਾ ਮੁਦਲੀਆਰ ਕੇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਝ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈਆਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਪਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਡੋਨਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਸਮੇਤ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

22. ਦੂਸਰਾ ਭੌਤਿਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 68 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ.

23. ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"68. ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਦਾ ਸਬੂਤ- ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 (1908 ਦਾ 16) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

24. ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ, 1882 ਦੀ ਧਾਰਾ 123 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1925. ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

25. ਗਿਫ਼ਟ ਡੀਡ (ਐਕਸ. 104) ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਟਰਾਂਸਫਰ ਆਫ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 123 ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ:

“ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ Exh-104 ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਸਵਰਗੀ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਨੇ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਧਾਰਾ-123 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਰ ਦੁਆਰਾ

ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਮਤਲਬ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਤਸਦੀਕ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। Exh - 104 'ਤੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪਾਦਰਾ ਕੋਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ (1) ਭੀਖਾਭਾਈ ਰਾਮਾਭਾਈ ਅਤੇ (2) ਕਰਸ਼ਨਭਾਈ ਧੂਲਾਭਾਈ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 123 ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਡੀਡ ਦੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।"

26. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਭੀਖਾਭਾਈ ਰਾਮਾਭਾਈ ਅਤੇ ਕਰਸਨਭਾਈ ਧੂਲਾਭਾਈ ਹਨ, ਜਦੋਂਕਿ ਸੋਲੰਕੀ ਭੀਖਾਭਾਈ ਰਾਮਾਭਾਈ ਅਤੇ ਵੈਦ ਅਲਕਾਬੇਨ ਵਿਨੋਦਚੰਦਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਡਨੀ ਲਈ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

27. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਮਨਘੜਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮਸਲਾ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਡੋਨੀ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਹੜੱਪਣ ਦੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਡੋਨਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਚੰਚਲਬੇਨ ਦੀ ਅਗਸਤ, 1997 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਾਨੀ ਕੋਲ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨੀ ਦੇ ਅਸਲ ਭਤੀਜੇ ਡੋਨਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਡੋਨਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਡੋਨਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਮਤੀ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚਲੇ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

“2) ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟਾਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਜੋ ਮੁਦਈ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 4 ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 4 ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ (ਅਮਰੀਕਾ) ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਅਤੇ

ਮੁਦਈ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 4 ਦੀ ਮਾਤਾ। ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੀ ਪਤਨੀ ਚੰਚਲਬੇਨ ਜਿਸਦੀ ਮਿਆਦ ਅਗਸਤ, 1997 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਸਤ, 1997 ਤੋਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟਾਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 15/11/1997 ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ। ਨੰਬਰ 1004 ਵਿਖੇ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪਾਦਰਾ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਉਕਤ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਲਈ ਅਸਫ਼ਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਦਈ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

(a) ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟਾਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਰਮਨਭਾਈ ਮਾਥੁਰਭਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(ਬੀ) ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟਾਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਪਟੇਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਚੰਚਲਬੇਨ 1997 ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।

(c) ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੀ ਪਤਨੀ ਚੰਚਲਬੇਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਗਸਤ, 1997 ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 15/11/1997 ਨੂੰ, ਛੋਟੇਭਾਈ ਲਈ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜ਼ਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਸਲ ਭਤੀਜੇ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਜੋ ਘਿਆਜ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਕੋਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(d) 15/11/1997 ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ (1) ਭੀਖਾਭਾਈ ਰਾਮਾਭਾਈ ਅਤੇ (2) ਕਰਸ਼ਨਭਾਈ ਧੂਲਾਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(e) 15/11/1997 ਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਅਣ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਖਾਲੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਵੀ ਖਾਲੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਧੂਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਮੁਦਈ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(f) 15/11/1997 ਦੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਛੋਟੇਭਾਈ ਆਸ਼ਾਭਾਈ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਅਲੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ।

(g) 15/11/1997 ਦੀ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ, ਹਿੱਤ ਜਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ...।"

28. ਅਪੀਲਕਰਤਾ 3 ਦਸੰਬਰ, 2001 ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੋਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਸਦੀਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

29. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਅਲੀ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। . ਗਿਫਟ ਡੀਡ 'ਤੇ ਦਾਨੀ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮਾਹਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ:

"67. ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੁਦਈਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਅਲੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਬੋਝ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੋਹਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਕਿ ਦਸਤਖਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਅਲੀ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਉਸ 'ਵਸੀਅਤ' 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਹੂਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਲ 2001 ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ. ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਇਸ 'ਇੱਛਾ' ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ' ਵਸੀਅਤ' ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਿਤਾ ਅਨਪੜ੍ਹ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ 'ਇੱਛਾ' 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ 'ਵਸੀ' ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। 'ਇੱਛਾ' ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ

ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਘਾਣ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਅਲੀ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਜਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਭੇਜ ਕੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕਿਸੇ ਮਾਹਿਰ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਚੰਗੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਨਪੜ੍ਹ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ।

30. ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਜਾਅਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ. . ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਜਾਅਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ।

31. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਵਾਹ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਚੁਣੌਤੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰੀਡਿੰਗ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

32. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ LRs ਅਤੇ Others.vs ਦੁਆਰਾ ਰੋਸਾਮਲ ਈਸੇਥੀਨਮਾਲ ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜ਼ੂਸਾ ਮਾਰੀਅਨ ਫਰਨਾਂਡੀਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ।

11 ਅਤੇ ਕੇ. ਲਕਸ਼ਮਣਨ ਬਨਾਮ ਠੇਕੇਲ ਪਦਮਿਨੀ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. 12. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਫੈਸਲੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੋਸਮਲ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੰਡ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਡੀਡ ਅਤੇ

ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ: “11. ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਸੀਅਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਭ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਨਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰੋਵੀਸੋ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਉਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗਿਫਟ ਡੀਡ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਬੀ-1 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ...”

33. ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

34. ਕੇ. ਲਕਸ਼ਮਣਨ ਵਿੱਚ, ਕੁਦਰਤੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚਠੂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ (ਚਠੂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ) ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ (ਐਕਸ. ਬੀ-2) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਅਤੇ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਅਮਲੀਜਾਮਾ ਪਹਿਨਾਉਣਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ: "

29. ਦਲੀਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ "ਕੋਡ") ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 1, ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਲਿਖਤੀ

ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

35. ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤੱਥ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ।

36. ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908 ਦਾ ਆਰਡਰ VI ਨਿਯਮ 4 ਵਾਰੰਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ, ਧੋਖਾਧੜੀ, ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਡਿਫਾਲਟ, ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। .

37. ਬਦਾਤ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਟਰੇਡਿੰਗ ਕੋ.13 ਵਿੱਚ, ਆਰਡਰ VIII ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਕਤ ਤੱਥ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਪਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਕਤ ਤੱਥ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

38. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਜਾਅਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਅਲੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਹਨ।

39. ਦਸ਼ਰਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਜ਼ੁਰਾਮ ਬਨਾਮ ਲਾਲੋਸਿੰਘ ਸਨਮਾਨਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅੰਕ.14 ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮੌਰਟਗੇਜ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਚਲਾਇਆ ਸੀ। ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ: "

11. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਐਮਟੀਜੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਇੱਕ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਐਸ. 68 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੋ। ਇਹ 'ਡ੍ਰਿੱਲਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਨਰਾਇਣ', ਏਆਈਆਰ (22) 1935 ਸਾਰੇ 781 'ਤੇ ਪੀ. 784 : (156 ਆਈ.ਸੀ. 45) ਅਤੇ 'ਲਹਿਮਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ', 54 ਸਾਰੇ 1051 'ਤੇ ਪੰਨਾ. 1058 : (AIR (19) 1932 ਸਾਰੇ 527 FB)। ਪਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ. 'ਸੁਰੇਂਦਰ ਬਹਾਦਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰੀ ਸਿੰਘ', ਏਆਈਆਰ (26) 1939 ਪੀਸੀ 117 : (ਆਈਐਲਆਰ 1939 ਕੇਆਰ 222) ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਪਰ ਪੀ.ਸੀ. ਫੈਸਲਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

12. ਪੀ.ਸੀ. ਅਮਲ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ mtge ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: “ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਪੁੰਨ। 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਅਤੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ, ਪੀ.ਸੀ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਮਟੀਜੀ ਬਾਂਡ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਅਤੇ 'ਬਕਾਇਆ ਤਸਦੀਕ'... ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

13. ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, 'ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਓ. 8 ਆਰ. 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ

“ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਪੁੰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ pltf ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਆਧਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰ ਨਿਪੁੰਨ। ਉਸ ਤੱਥ ਦੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ..."

40. ਕੰਨਨ ਨੰਬਰਬਾਰ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣੀ ਅੰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ। 15 ਵਿੱਚ, ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਇੱਕ ਦਾਨ ਦੀ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਡੀਡ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ: “14. ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹੀ ਲੋੜ ਕੀ ਹੈ। 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਟੀਕਤਾ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧਤਾ (ਵੇਬਸਟਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਨਵੀਂ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਦੇਖੋ)। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਦਸ਼ਰਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਲਾਲੋਸਿੰਗ (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਨਾਗ. 343)

15. ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਅਯੋਗ, ਪ੍ਰਗਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਇਨਕਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਹੋਰ ਵਿਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਕਾਰਜਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਇਨਕਾਰ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

Xx xx xx

18. ਉਪਰੋਕਤ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਨੰਦਨ ਨੰਬਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ. 68 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਨਾ ਬੁਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਐਕਸਟ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ. A1 ਤੋਹਫ਼ਾ ਡੀਡ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

41. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਜੋ ਕੇਰਲਾ ਹਾਈਕੋਰਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਨਨ ਨੰਬੀਆਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੰਨਨ ਨੰਬਰੀਆਰ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੇ ਡੀਡ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੋਨੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡੋਨਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

42. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਿਵਿਆ ਪਾਂਡੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate